

[Poul Møller.]

3 i første og 4 i andet tilfælde, så lad os se på det. Jeg håber, at det ærede medlems ønske kan blive opfyldt på dette område.

Til justitsministeren vil jeg sige, at jeg synes ikke, det var rigtigt at sige om den henvendelse fra samtlige højesteretssagførere her i landet, som udvalget har fået, og som er optrykt som bilag til betænkningen, at den ligger klart i underkanten. Det synes jeg den højtærede justitsminister skulle lade være med; han kan jo ved lejlighed diskutere det med de mennesker, der har skrevet det — der bliver sikkert en lejlighed, hvor de kan svare, og hvor de kan polemisere med den højtærede justitsminister om, hvad det er, der ligger i underkanten. Det er muligt, at henvendelsen ikke gjorde noget heldigt indtryk på udvalget, men nu er den højtærede justitsminister jo ikke medlem af udvalget. . . . (*Justitsministeren* [Hans Hækkerup]: Jeg overværede mødet!). Ja, det var så uheldigt, at den højtærede justitsminister kom til at overvære det. Det er en uheldig fremgangsmåde, at ministeren, selv når der kommer deputationer og henvendelser til udvalget, fortsat er til stede, men det er ikke noget, den højtærede justitsminister kan gøre for; det er noget, der vedrører den ærede udvalgsformand.

Den højtærede justitsminister sagde, at hans motiver ikke var kollegiale hensyn, det var ikke sagførerpolitiske problemer, som spillede ind. I den højtærede justitsministers fremsættelsestale i sin tid var der tre hovedsynspunkter. For det første siges det, at højesteretssagførerprøven stærkt begrænser valget af sagfører i en højesterets-sag. Hvis man gennemfører mine ændringsforslag, vil vi få et endnu større udsnit af sagførerstandens medlemmer med ret til at møde for højesteret; man ville kunne komme op på 200-300 advokater, og så ville der ikke være noget privilegium.

Videre fremhæves det, at det er vanskeligt for en landsretssagfører, der ikke er ansat på et højesteretssagførerkontor, at få de fornødne prøvesager, men det, at det er svært at få prøvesager, betyder ikke, at prøven er uvæsentlig. Lad os derfor tage denne kritik op, og lad os få færre prøvesager til at kvalificere sig på; lad os nøjes

med 3, og lad de pågældende få længere tid til at skaffe sig dem, f. eks. en 3 års prøveperiode i stedet for halvandet år.

Det tredje synspunkt var, at langt de fleste inden for sagførerstanden var gået ind for afskaffelse af højesteretssagførerprøven. Det må jeg, højtærede justitsminister, betragte som et sagførerpolitisk synspunkt; det er det, der har aftegnet sig som sagførerstandens synspunkt. Jeg for mit vedkommende tror, at sagførerstanden har taget fejl i denne sag, og jeg tror, den er kommet fra dynen i halmen — det skal nok vise sig, hvis flertallets ændringsforslag bliver vedtaget, hvad jeg ikke håber.

Lannung: Det glæder mig selvfølgelig, at det ærede medlem hr. Poul Møller har indset, at hans ændringsforslag, således som det foreligger, er fuldkommen ulogisk. Selvfølgelig vil det hjælpe på logikken, hvis han stiller det ændringsforslag til det, som jeg antydede; men den bagved liggende tankegang er stadig forkert, så det vil stadig være rigtigt at stemme imod.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 7, 1, 3, 4, 5, og 6 *vedtoges* uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 9 *forkastedes* med 72 stemmer mod 20; 22 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Ændringsforslagene nr. 8, 10, 11, 12 og 13 *vedtoges* uden afstemning.

Underændringsforslag nr. 15 betragtedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af underændringsforslag nr. 9.

Ændringsforslag nr. 14 *vedtoges* uden afstemning

Underændringsforslag nr. 17 betragtedes ligeledes som *bortfaldet* efter forkastelsen af underændringsforslag nr. 9.